

Parish Information Bulletin

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 2— 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 2023

Telephone Contact Numbers

St Vasilios Church
9387 7693

π. Ἀθανάσιος
9383 4151

π. Ἐφραίμ
0490 378 215

Website:
stvasiliosbrunswick.com

Ὁ π. Ἀθανάσιος και
ὁ π. Ἐφραίμ εἶναι
στήν Ἐκκλησία
Δευτέρα—Παρασκευή
ἀπο 4.00μμ—6.00μμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΙΟΥΛΙΟΥ	ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Ματθ. 8: 5-13 7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία
ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. - (ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ) Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας. Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στό κατηχητικό σχολείο γιά νά μάθουν γιά τό Χριστό καί τήν πίστι μας.	
ΔΕΥΤΕΡΑ 3 ΙΟΥΛΙΟΥ	9.00πμ— Ἱερό Μυστήριο του Ευχελαίου 10.00 πμ— Σύναξη των ηλικιωμένων στο Hall
ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ	5.00 μμ— Παράκληση εις την Υπεραγία Θεοτόκο
ΠΕΜΤΗ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ	ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΑΠΟ 13-19 ΕΤΩΝ 8.00—9.00μμ στό Hall τις Ἐκκλησίας.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΙΟΥΛΙΟΥ	7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία <i>Ἁγ. Κυριακῆς, Μεγαλομάρτυρος</i>
ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΙΟΥΛΙΟΥ	Ἑυαγγελικά Ἀναγνώσματα— Ἐπιστολή – Ρωμ. 10: 1-10 Ἑυαγγέλιο— Ματθ. 8: 28-34, 9: 1

Πως να προσευχόμαστε;

-Πως να προσευχόμαστε;

-Ο γέροντας Θεόφιλος από την μονή Σίμπατα ἔλεγε στους χριστιανούς:

«Να προσεύχεσαι ὅπως μπορείς, για να φτάσεις να προσεύχεσαι ὅπως πρέπει».

Ο καλύτερος δάσκαλος της προσευχῆς εἶναι ἡ ἴδια ἡ προσευχή. Σου λέει πως να προσεύχεσαι. Εσύ προσευχήσου και θα σου πει εκείνη πως να προσευχηθεῖς.

Μόνο να την υπακούς. Λέγει ο Ἅγιος Ἰωάννης ο Χρυσόστομος:

«Εσύ ο ἴδιος δεν ακούς την προσευχή σου, και θέλεις να την ακούσει ο Θεός»;

Εάν εμεῖς δεν ακούμε τις ἴδιες μας τις προσευχές, εάν δεν εἴμαστε παρόντες, εάν τις λέμε τυπικά και το μυαλό μας και οι αισθήσεις μας βρίσκονται αλλοῦ, τότε πῶς θ' ακούσει ο Θεός αὐτό που του ζητάς; Πρέπει να την ζεις με το σώμα και με την ψυχή.

Η προσευχή πρέπει να περάσει από εσένα για να φτάσει στο Θεό. Η αναρρίχηση προς τον Θεό γίνεται ξεκινώντας από μέσα μας. Αὐτός εἶναι ο δρόμος για να φτάσει ἡ προσευχή στον Θεό.

....ἡ προσευχή εἶναι ἕνας διάλογος με τον Θεό. Ανοίγεις την καρδιά σου μπροστά Του. Γίνεστε φίλοι και συνοδοιπόροι.

Δεν πρέπει με το που αρχίζει ἡ προσευχή να ζητάς.

Πρώτα πρέπει να ευχαριστήσεις το Θεό. Αν το σκέφτεις υπάρχουν πολλοί λόγοι να το κάνεις. Ἐνας ἄλλος κανόνας εἶναι πως πρέπει να αναγνωρίσεις το λάθος σου.

Δεν μπορείς να φορτώσεις τον Θεό με τα προβλήματά σου, με τις ανάγκες σου, εάν δεν αναλάβεις τις ευθύνες σου. Για να γίνει αὐτό πρέπει να αναγνωρίσεις τα λάθη σου. Καθημερινά φορτώνομαστε με πράγματα καλά και ἄσχημα.

Ἵταν φορτώνουμε πολλά και δεν αντέχουμε πια το βάρος, τότε με την προσευχή παίρνουμε αὐτό το βάρος και το εναποθέτουμε στα χέρια του Θεού.

Αὐτό βέβαια δεν σημαίνει ὅτι εσύ μένεις αδιάφορος, πως δεν σ' ενδιαφέρει πια – αντιθέτως – ἡ σχέση σου μαζί Του γίνεται πιο ουσιαστική και πιο σωστή.

Πίστη, ή δύναμη και ή άπουσία της

Είναι χαρακτηριστικό τὸ γεγονός ὅτι μόνο σὲ δυὸ περιπτώσεις τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς λέει ὅτι ὁ Χριστὸς θαύμασε γιὰ κάτι. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις πρόκειται γιὰ τὴν πίστη. Γιὰ τὴν ἀξιοθαύμαστη δύναμή της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν τραγικὴ ἀπουσία της. Στὴν πρώτη περίπτωση ἀνήκει τὸ ἐπεισόδιο τοῦ ἑκατόνταρχου τῆς Καπερναοῦμ, ποὺ περιγράφει ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ: «Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐθαύμασε». Ἡ δύναμη τῆς «πίστεως»

Ὁ Ρωμαῖος ἀξιωματοῦχος, μᾶς λέει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ἐνδιαφέρεται ὄχι γιὰ κάποιον συγγενὴ του, ἀλλὰ ἰκετεύει τὸν Χριστὸ γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ παράλυτου ὑπηρέτη του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ξένος καὶ ἄσχετος μὲ τὴν πίστη καὶ τὶς παραδόσεις τῶν Ἰουδαίων. Δὲν γνωρίζει τὸν Νόμο καὶ τοὺς Προφῆτες. Ἀλλὰ ἀγαπᾷ τὸν συνάνθρωπο, τὸν ὑπηρέτη του, καὶ ἔτσι συναντᾷ τὸν Χριστό. Ξεπερνᾷ ὅλους τοὺς περιορισμοὺς καὶ τὴν ἀρνητικὴ ἐπίδραση τοῦ περιβάλλοντός του. Ἀνοίγεται ὁλόκληρος στὸν Χριστό. Παραδίνει τὸν ἑαυτό του στὴν ἀγάπη καὶ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ἀναγνωρίζει στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἓναν Κύριο καὶ λυτρωτή. Ὁ ἑκατόνταρχος ἀγνοοῦσε αὐτὰ ποὺ ἐμεῖς γνωρίζουμε γιὰ τὸν Χριστό. Καὶ ὅμως, Τὸν ἐμπιστεύθηκε πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅσο τὸν ἐμπιστευόμαστε ἐμεῖς.

Αὐτὴ ἡ δυνατὴ πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου γίνεται μία ὀρμητικὴ κίνησις τῆς ὅλης ὑπαρξὸς του πρὸς τὸν Χριστό. Μεταφράζεται στὴν πράξις σὲ βεβαιότητα, ποὺ δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ ἄρρωστου ὑπηρέτη. Ἀπλᾶ ταπεινώνεται, περιμένει καὶ ἐξαρτᾷ τὰ πάντα ἀπὸ ἓναν καὶ μόνο λόγο τοῦ Χριστοῦ: «Ἀλλὰ μόνο εἶπε λόγῳ». Ἐδῶ ἡ πίστη δὲν εἶναι ἔκρηξις ἐνὸς πρόχειρου συναισθηματισμοῦ. Δὲν εἶναι μία θεωρητικὴ πεποίθησις δίπλα στὶς τόσες ἄλλες πεποιθήσεις καὶ ἰδεολογίες. Ἡ ζωντανὴ πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου γίνεται τὸ μέτρο ποὺ ζυγίζει, κρίνει καὶ ἀξιολογεῖ ὄχι μόνο τὴν πίστη τῶν Ἰσραηλιτῶν τῆς ἐποχῆς του -«ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὑρον», σὰς βεβαιῶνῳ ὅτι οὔτε ἀνάμεσα στοὺς Ἰσραηλίτες δὲν βρῆκα τόση πίστις- ἀλλὰ καὶ τὴν πίστη ὁλων τῶν ἀνθρώπων ὁλων τῶν ἐποχῶν.

Ἡ ἀπουσία τῆς ζωντανῆς πίστεως

Τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας, ὅπως καὶ ὅλα τὰ θαύματα ποὺ περιγράφονται στὴν Καινὴ Διαθήκη, εἶναι καρπὸς τῆς πίστεως καὶ ὄχι αἰτία της. Γιατί ἡ πίστη ὁδηγεῖ στὸ θαῦμα, ὄχι τὸ θαῦμα στὴν πίστη, ὅπως μᾶς λέει ξεκάθαρα ὁ Χριστὸς στὴ συναγωγὴ τῆς Ναζαρέτ. Ἐκεῖ οἱ συμπατριῶτες Του δὲν δέχονται τὸν ἴδιο καὶ τὸ κήρυγμά Του: «καὶ οὐκ ἦδύνατο ἐκεῖ ποιῆσαι οὐδεμίαν δύναμιν [...] καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν» (Μκ. 6,5-6), καὶ δὲν μπορούσε ἐκεῖ νὰ κάνει κανένα θαῦμα [...] καὶ ἔμεινε κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν τους.

Εἶναι ἡ δευτέρη φορὰ ποὺ ὁ Χριστὸς θαυμάζει, αὐτὴ τὴ φορὰ ὄχι τὴν πίστη, ἀλλὰ τὴν ἀπουσία της. Καὶ ὅμως, οἱ κάτοικοι τῆς Ναζαρέτ εἶχαν ὀρθὴ πίστη καὶ τελετουργικὸ σύμφωνο μὲ τὶς πατρικὲς παραδόσεις. Ἀλλὰ αὐτὸ ἂν καὶ εἶναι ἀπαραίτητο δὲν εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ μᾶς σώσει. Ὅταν ἡ ὀρθὴ πίστη εἶναι στείρα καὶ ἡ «ὀρθοδοξία» μᾶς νεκρὴ καὶ κλειστὴ στὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο, τότε δὲν μᾶς ὠφελεῖ. Τότε λειτουργεῖ μέσα μᾶς ὅπως ἡ ἀπιστία. Ἡ ἀπιστία, ποὺ θέλει νὰ γίνῃ πίστη μόνο ὅταν δεῖ, ὅταν ἀγγίξει, ὅταν μετρήσῃ καὶ ὅταν ἀναλύσῃ καὶ ἐξηγήσῃ τὰ πράγματα καὶ τὰ θαύματα, εἶναι τραγικὴ. Σκλαβώνει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ὑποτάσσει στὴ φυλακὴ τῆς λογικῆς καὶ τῶν αἰσθήσεων. Κάποιοι ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, γιὰ νὰ κάνει θαύματα. Ὅμως ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ τοὺς τόπους ἐπιμένουν νὰ λένε ὅτι βλέπουν τὸν Θεὸ καὶ τὰ θαύματά Του, ὄχι, βέβαια, μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματος, ἀλλὰ τῆς ψυχῆς. Ὁ ἄνθρωπος ξεπέφτει, ὅταν ἔχει τὴν ψευδαίσθησις ὅτι, γιὰ νὰ πιστέψῃ, πρέπει νὰ μάθῃ νὰ ἐξηγῇ, νὰ μετρᾷ, καὶ νὰ ἀναλύῃ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷμε ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ διεισδύει στὰ μύχια τοῦ ἑαυτοῦ μας, στὸ βαθύτερο εἶναι τῆς ὑπαρξὸς μας. Ἐκεῖ βλέπει τί ἔχουμε μέσα μας. Βρίσκει, ἄραγε, σὲ ἐμᾶς τὴν πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου ἢ τὴν ἀπιστίαν τῶν κατοίκων τῆς Ναζαρέτ; Θαυμάζει γιὰ τὴν πίστη μας ἢ γιὰ τὴν ἀπιστίαν μας; Μᾶς βρίσκει φυλακισμένους στὴ λογικὴ μας ἢ παραδομένους στὴν ἀγάπη τῆς παρουσίας Του; Ἡ ἀπάντησις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν καθένα μας, ἀπὸ τὴ ζωὴ του καὶ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα του. Ἀμὴν.

- Καραγιάννης Νικάνωρ (Ἀρχιμανδρίτης)

Ἅγιος Προκόπιος ὁ Μεγαλομάρτυς

Ἅγιος τῆς Χριστιανικῆς Εκκλησίας, ποὺ μαρτύρησε γιὰ τὴν πίστη του ἐπὶ αυτοκράτορος Διοκλητιανοῦ. Ἡ μνήμη του τιμᾶται στὶς 8 Ἰουλίου.

Ὁ Ἅγιος Προκόπιος, ἐζήσε καὶ μεγάλωσε στὴν Ἱερουσαλὴμ στα χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ. Πατέρας του ἦταν ὁ Χριστοφόρος, ἓνας εὐσεβὴς ἄνθρωπος, ἡ μητέρα του ὅμως πίστευε στα εἰδῶλα.

Ὅταν πέθανε ὁ πατέρα του, ἡ μητέρα του τὸν πῆγε στὸν αυτοκράτορα, ποὺ τὸν ἔκανε ἡγεμόνα τῆς πόλης τῶν Ἀλεξανδρέων με ἐντολὴ τὴν καταδίωξις τῶν χριστιανῶν.

Ενῶ βάδιζε πρὸς Ἀλεξάνδρεια ἀρχισαν νὰ πέφτουν ἀστραπὲς καὶ βροντὲς καὶ ἀκούσε φωνὴ νὰ τὸν φωνάζει με τὸ ὄνομά του. Ἡ φωνὴ του ἔλεγε πως θὰ πεθάνῃ ἂν συνεχίσει νὰ καταδιώκει Χριστιανούς γιατί συγχρόνως καταδίωκε καὶ τὸν Ἀληθινὸ Θεό.

Ὁ Προκόπιος ζήτησε ἀπὸ Εκείνον ποῦ του μιλάει νὰ φανερωθεῖ γιὰ νὰ δεῖ ποιὸς εἶναι. Ἐνας Σταυρὸς ἀπὸ κρύσταλλο ἐμφανίστηκε καὶ ἀκούστηκε μία φωνὴ νὰ του λέει: «Εγὼ εἶμαι ὁ Εσταυρωμένος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Ὁ προκόπιος μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἐγίνε Χριστιανός.

Χριστιανὸς ἀλλὰ καὶ στρατιωτικὸς.

Ὅταν κάποτε ἐπέστρεψε ἀπὸ μία νικηφόρα ἀποστολὴ ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς θεοὺς γιὰ τὴν νίκη του με μία θυσία στα εἰδῶλα. Ὁ Προκόπιος ἀρνήθηκε καὶ ἐκείνη κατὰλαβε ὅτι ἦταν Χριστιανός καὶ τὸν κατέδωσε στὸν Αυτοκράτορα. Εκείνος διέταξε τὸν ἡγεμόνα τῆς Καισάρειας Οὐλκιο νὰ τὸν ἀνακρίνει. Αὐτὸς τὸν χτύπησε τόσο πολὺ ποὺ ἦταν λίγο πρὶν πεθάνῃ. Τὸν ἐκλείσει στὴν φυλακὴ. Ὅμως οἱ πληγὲς ἐπούλωθηκαν θαυματουργικὰ καὶ ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὰ δεσμά.

Γιὰ ἄλλη μία φορὰ ὁδηγήθηκε στο ναὸ προκειμένου νὰ θυσιάσῃ στα εἰδῶλα. Εκείνος συνέτριψε με προσευχὴ τὰ εἰδῶλα. Ἀκόμα καὶ ἡ μητέρα του, μεταξὺ πολλῶν, πίστεψε.

Ὅλοι ἀποκεφαλίστηκαν. Ὁ Προκόπιος γιὰ ἀκόμα μία φορὰ υπέστη φριχτὰ βασανιστήρια μέχρι ποὺ δόθηκε ἐντολὴ ἀποκεφαλισμοῦ καὶ γιὰ αὐτόν.